

Arrest

nr. 83 690 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HEYNICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 12 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Faisalabad in de Punjab provincie te Pakistan. U woonde daar vanaf uw geboorte. In maart 2010 trok u naar Londen om te studeren. Op 17 september 2010 keerde u terug naar Pakistan omdat u vakantie had. Bij terugkeer in Pakistan vertelde uw moeder over het extremisme waarmee uw jongere broer gebrainwasht werd in de madrassa waar hij sinds 2008 studeerde. Daarop zei u tegen uw broer dat hij niet meer naar de madrassa mocht gaan

omdat deze extremistische visies slecht zijn. Twee dagen na uw terugkomst uit Londen kwam uw broer niet op tijd thuis van school. Daarom besloot u om naar de madrassa te gaan. Daar werd u aangesproken door mensen van Lashkar-e-Tayba, een extremistische organisatie. Zij wisten dat u uw broer probeerde te overtuigen om niet meer naar de madrassa te gaan. In de periode daarop kreeg u problemen met deze extremistische organisatie. Ze kwamen langs bij u thuis, maar u was er niet. Uw identiteitsdocumenten werden door hen gestolen. Begin januari 2011 werd u thuis ontvoerd. U werd een kleine maand vastgehouden in Peshawar. In die periode probeerde men u te brainwashed. Na die kleine maand wist u te ontsnappen met de hulp van één van de leden van de extremistische groep. U keerde niet naar huis terug, maar dook onder in een huis van een vriend in Faisalabad. U had geen contact meer met uw familie. Alleen nog één keer met uw vader, nadat uw vriend hem was tegengekomen op de markt. Hij gaf u geld en zei dat u Pakistan moest verlaten. U mocht niet naar huis terugkeren, want dat was te gevaarlijk. Na twee maanden trok u naar Multan. Daar verbleef u één maand. Op 4 juni 2011 verliet u Pakistan. U reisde via Iran, Turkije en Griekenland naar Italië. Vanuit Italië reisde u naar België. Op 9 of 10 november 2011 kwam u aan in België en op 12 november 2011 vroeg u asiel aan. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Pakistan diende te verlaten omwille van bedreigingen van de extremistische organisatie Lashkar-e-Tayba. Ten eerste, verklaart u dat u in de periode tussen uw ontvoering in januari 2011 en uw aankomst in België in oktober 2011 geen internet gebruikte (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) omdat u ondergedoken leefde bij uw vrienden die geen aansluiting hadden en omdat u onderweg naar Europa was. Dit klopt niet. Volgens uw Facebook pagina (blauwe map, punt 1) was u in de periode tussen januari 2011 en november 2011 weldegelijk actief op internet. U plaatste allerlei posts op uw Facebook pagina in de periode dat u, volgens uw relaas, onderdook bij uw vrienden of onderweg was naar Europa. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt bevestigt u dat het weldegelijk om uw account en om uw foto's gaat, maar u verklaart dat één van uw vrienden uit Engeland uw account in die periode gebruikte (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaart dat uw vrienden uw Facebook account steeds mogen gebruiken. Dit is onwaarschijnlijk. Wanneer u gevraagd wordt of u eerder, voordat deze informatie tijdens het gehoor getoond werd, al wist dat uw vrienden uw account gebruikten hadden antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is merkwaardig gezien u sinds u in België bent uw Facebook account opnieuw gebruikt hebt. Indien iemand anders uw Facebook account gebruikt had, had u kunnen zien dat er allerlei nieuwe informatie op uw profiel toegevoegd werd waar u zelf niet verantwoordelijk voor bent. Dit is niet het geval. Bijgevolg is uw verklaring hierover niet geloofwaardig en wijst alles erop dat u in de periode tussen januari 2011 en november 2011 wel toegang had tot internet en niet ondergedoken bij vrienden leefde of onderweg was naar Europa.

Ten tweede, zijn uw verklaringen over uw problemen en wat er na uw problemen gebeurde vaag en tegenstrijdig. U kunt weinig vertellen over uw ontvoering en de periode waarin u opgesloten werd. U krijgt meermaals de kans om details of anekdotes te vertellen over die periode, maar u kan enkel zeggen dat u gebrainwasht werd, dat u eten kreeg en dat er nog andere mensen bij u zaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U geeft hierover geen verdere details. Wanneer u gevraagd wordt naar de mensen die bij u zaten weet u tot twee maal toe slechts één naam te noemen. Meteen daarna kan u plots na lang nadenken nog twee andere namen noemen, terwijl u eerst verklaarde dat u enkel die ene persoon ontmoet had. U weet bovendien niet waar u vastgehouden werd. Dit is merkwaardig gezien u achteraf ontsnapte. U zou op z'n minst in staat moeten zijn om die verblijfplaats te situeren. Het is merkwaardig dat u zo weinig details kan geven over uw ontvoering. Over de periode daarna verklaart u dat u op 1 of 2 januari 2011 ontvoerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U werd ongeveer vijftientig dagen, minder dan een maand, opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarna keerde u voor twee maanden terug naar Faisalabad en verbleef u nog vijftien tot twintig dagen in Multan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) vooraleer u Pakistan verliet op 4 juni 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Deze optelsom klopt niet. Tussen 2 januari 2011 en 4 juni 2011 zitten vijf maanden. De optelsom van uw verhaal komt maximum uit op drie maand en half. Bovendien verklaart u eerst dat u bij verschillende vrienden bleef in Faisalabad (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl u meteen daarna stelt dat u slechts bij één vriend verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U bent ook vaag over uw reisroute en de informatie die u wel geeft is tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). U kent geen details, buiten de naam, over het vals paspoort waarmee u reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is merkwaardig dat u plots deze naam waaronder u reisde kent gezien u die naam niet kende tijdens uw eerste gehoor bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 34). U verklaart eerst dat u vijftien dagen in Iran verbleef maar meteen na de pauze verklaart u dat u ongeveer één maand in Iran verbleef (zie

gehoorverslag CGVS, p. 7). Bij DVZ verklaart u dat u twintig tot vijfentwintig dagen in Iran verbleef (zie verklaring DVZ, p. 35). Voor het CGVS beweert u dat u van Iran naar Turkije met een bestelbus reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), terwijl u bij DVZ verklaart dat u dit deed met een vrachtwagen. Later verklaart u dat u twee maanden in Griekenland verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), terwijl u bij DVZ verklaart dat het slechts één maand was. U bent ook vaag over waar u verbleef in deze landen, hoewel u er steeds voor een langere periode verbleef. Het is bovendien merkwaardig dat u er niet in slaagt om een concrete anekdote te vertellen over heel uw reisroute, ondanks dat u meermaals de kans wordt gegeven, terwijl u wel met gemak gedetailleerd kan vertellen over de periode dat u in Londen verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). U geeft ook tegenstrijdige verklaringen over uw reisagenten. U verklaart dat u vier reisagenten had en dat één van hen G. of T. noemde (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Bij DVZ verklaart u dat u slechts twee reisagenten had en dat hun namen P. en F. B. zijn (zie vragenlijst DVZ, punt 34). De optelsom van al deze elementen maakt uw verklaringen over uw problemen en uw reisroute volledig ongeloofwaardig.

Ten derde, legt u geen enkel document neer om uw relaas te ondersteunen. De verklaringen die u hiervoor geeft zijn weinig geloofwaardig. U verklaart dat u sinds uw ontvoering geen contact meer hebt met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U hebt enkel uw vader door toeval nog één keer gezien toen u bij uw vriend in Faisalabad verbleef. Toen heeft uw vader u geholpen met uw vertrek uit Pakistan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u toen aan uw vader geen contactgegevens gevraagd hebt met betrekking tot de nieuwe verblijfplaats van uw familie zegt u dat uw vader wel iets zei, maar niet echt duidelijk was omdat hij in de war was. U blijft vaag wanneer u daarover verdere vragen gesteld worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is weinig geloofwaardig dat u geen duidelijke contactgegevens uitwisselde met uw vader voor uw vertrek uit Pakistan terwijl hij alle moeite deed om u te helpen met dit vertrek. Indien hij in staat was om uw vertrek te regelen moet hij ook in staat zijn geweest om de nieuwe verblijfplaats van uw familie mee te delen. Bovendien hebt u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ niets gezegd over het feit dat u geen contact meer hebt met uw familie. Bij DVZ verklaart u dat uw ouders nog steeds op hetzelfde adres wonen (zie vragenlijst DVZ, punt 13). Wat er ook van zij, u hebt nog steeds contact met mensen in Pakistan. Eerst verklaart u wel dat u met niemand meer in contact staat in Pakistan, maar meteen daarna blijkt dat u nog steeds contact hebt met vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Alles wijst er dus op dat u in staat bent om bewijsmateriaal in verband met uw problemen, zoals het FIR (First Information Report) dat uw vader indiende, voor te leggen. U legt geen enkel identiteitsbewijs voor. Nochtans had u een internationaal paspoort en een identiteitskaart in Pakistan. Uw verklaring waarom u deze documenten niet voorlegt zijn weinig geloofwaardig. Eerst verklaart u dat u uw paspoort verloor in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), net zoals uw identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Later verklaart u plots dat uw identiteitsdocumenten gestolen werden door de extremistische organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Bovendien verklaart u bij DVZ dat u nooit een paspoort had (zie vragenlijst DVZ, punt 21). Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt antwoordt u dat u nooit eerder detailvragen gesteld werden en dat u tijdens het gehoor bij DVZ gewoon verklaard hebt dat u op dat moment geen paspoort bij had (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdigheden doen vermoeden dat u nog steeds in bezit bent van uw eigen paspoort. Het feit dat u dit niet voorlegt wijst erop dat u informatie achterhoudt. Dit doet vermoeden dat u nooit terugkeerde naar Pakistan. U legt geen enkel bewijs voor dat u na uw periode in Londen terugkeerde naar Pakistan en uw verklaringen over uw terugkeer zijn incoherent en tegenstrijdig. Het feit dat u eind 2010 in Londen een visumaanvraag indiende voor België (blauwe map, punt 2) versterkt het vermoeden dat u rechtstreeks uit Engeland naar België gereisd bent.

U hebt het CGVS bijgevolg op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Er kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier (blauwe map, punt 3) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor extremistische bewegingen ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio. U zou bij terugkeer naar Pakistan dan ook terug naar uw stad in de Punjab kunnen gaan. U komt dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de rechtmatigheid van de genomen beslissing aan en beroept zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag. Verzoeker steunt een tweede middel op *“de gegrondheid van de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen genomen beslissing”*.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Artikel 10 van het EU-Verdrag luidt: *“De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen”*. Verzoeker blijft in gebreke aan te duiden hoe *“artikel 10 EG-Verdrag”* (lees EU-Verdrag) zou zijn geschonden. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk aangevoerd.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn beweerde vervolging door een extremistische organisatie geloofwaardig en aannemelijk te maken. De commissaris-generaal houdt rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Hij moet niet bewijzen dat verzoekers verklaringen niet stroken met de werkelijkheid, immers de bewijslast binnen het asielcontentieux ligt op de asielzoeker. In deze stelt de Raad vast dat verweerder informatie betreffende corruptie en documentenfraude in Pakistan toevoegt aan de nota. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. *In casu* oordeelde het CGVS dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij Pakistan diende te verlaten omwille van bedreigingen van de extremistische organisatie Lashkar-e-Tayba. Zo (i) bleken verzoekers verklaringen omtrent het feit dat hij tussen januari 2011 en november 2011 geen toegang had tot het internet daar hij ondergedoken bij vrienden leefde of onderweg was naar Europa, niet geloofwaardig; (ii) zijn verzoekers verklaringen over zijn problemen en wat er na zijn problemen gebeurde, vaag en tegenstrijdig; (iv) legde verzoeker eveneens vage en tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn reisroute; (v) legde verzoeker geen enkel identiteitsbewijs neer, noch een document om zijn relaas te ondersteunen en (vi) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reden waarom hij geen identiteitsdocument zou kunnen neerleggen. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-Generaal wel degelijk verzoekers asielaanvraag op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

3.3. Verzoeker blijft volharden in de door hem reeds eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat hij voor zijn vlucht naar Europa zijn *Facebook account* niet heeft gebruikt omdat hij in deze periode ondergedoken leefde in Pakistan. Het was een vriend van hem die vanuit het Verenigd Koninkrijk op zijn *Facebook account* toegang had. Verzoeker voegt een verklaring van deze vriend R. A. toe. Voor zover aan dergelijke uitleg *überhaupt* al geloof kan worden gehecht, *quod non* – het is immers ten eerste onlogisch en ongeloofwaardig dat iemand een jaar lang de account van een vriend zou gebruiken terwijl het bijzonder eenvoudig en kosteloos is om er één op eigen naam aan te maken – verklaart dergelijke uitleg nog altijd niet waarom verzoeker nadien niet zou hebben gemerkt dat er foto's waren toegevoegd (gehoorverslag p. 11). Evenmin is aannemelijk dat verzoeker dit niet spontaan zou gemeld hebben. Daarenboven blijkt dat ene R. S. S. op 9 juni 2011 de volgende commentaar postte “*awesome bro...*” bij een foto van verzoeker en dit nadat verzoeker beweerdelijk op 4 juni 2011 Pakistan was ontvlucht (waarbij ‘bro’ een algemeen gekende afkorting is voor “*brother*” oftewel broer). Dergelijke commentaar doet uitschijnen dat er geen enkel probleem is en is des te meer bevreemdend gezien de twee laatste namen van R. S. S. identiek zijn aan deze van zijn broer M. S. S., wat doet vermoeden dat deze commentaar door zijn broer of ander dicht familielid is gepost. Verder heeft verzoeker op 8 april 2011

een album aangemaakt met zijn foto bij de *Londen Tower Bridge*. Bijgevolg is verzoekers toelichting niet geloofwaardig en kon de commissaris-generaal wel degelijk vaststellen dat dit erop wijst dat verzoeker in de periode tussen januari 2011 en november 2011 wel toegang had tot internet en niet ondergedoken bij vrienden leefde of onderweg was naar Europa. Integendeel verzoekers asielrelaas komt gefabriceerd voor.

3.4. Verzoeker volhardt dat zijn identiteitsdocumenten gestolen werden door de leden van Lashkar-e-Tayab en minimaliseert de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake zijn reisroute, beperkt zich dienaangaande tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van verwijten naar het CGVS, waarbij hij nalaat concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dat verzoeker een kopie van een nieuw aangevraagd rijbewijs toevoegt, doet hieraan geen afbreuk daar zijn identiteit niet onmiddellijk in vraag wordt gesteld, maar wel terechte vragen rijzen inzake het niet neerleggen van zijn identiteitskaart en zijn paspoort en de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Evenwel wordt hiermee evenmin het bewijs van zijn identiteit geleverd daar de Raad geen geloof hecht aan fotokopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.5. Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas en legt een FIR neer *“zijnde de klacht dewelke zijn vader neerlegde bij de Pakistaanse overheid na de ontvoering door Lashkar-e-Tayab van verzoeker”*. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Daargelaten dat niet wordt aangetoond waarom dit stuk niet eerder in de administratieve procedure kon worden neergelegd en dat de FIR in gebrekkig Engels werd opgesteld, stelt de Raad vast dat dit stuk volledig indruist tegen verzoekers verklaringen. De FIR beschrijft ten eerste, hoe er een auto stopt terwijl verzoeker en zijn vader uit huis waren gegaan voor huishoudelijke aankopen, hoe ze zich aan het eind van hun straat bevonden, hoe twee gewapende personen verzoeker onder schot hielden en hem de auto in sleurden waarbij verzoekers vader hem nog probeerde te redden doch zelf gewond geraakte. Verzoeker verklaarde daarentegen *“Ik werd thuis ontvoerd. Drie mensen kwamen. En mijn jonger broer was niet thuis. Misschien als hij thuis was geweest, dan was hij misschien ook gekidnapt geweest.”* (gehoorverslag p. 11). Ten tweede, stelt de FIR dat verzoeker bedreigd werd omdat hij bij publieke gelegenheden speeches en propaganda had gemaakt tegen Lashkaray Taiba. Opnieuw stemt dit geenszins overeen met verzoekers verklaringen daar verzoeker enkel als reden aangeeft dat hij in de madrassa naar zijn broer had gevraagd en dat een persoon daar aan hem vroeg waarom hij aan zijn broer had gezegd dat hij niet meer naar de madrassa mocht gaan (gehoorverslag p. 10). Dit inhoud van dit stuk staat derhalve haaks op verzoekers eigen verklaringen, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verder hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* allerminst het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekers asielrelaas komt dan ook compleet verzonnen voor, zeker gezien de bestreden beslissing reeds terecht vaststelde dat verzoeker allerminst een doorleefd noch concreet relaas over zijn beweerde opsluiting en brainwashing kon geven.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk heeft aangetoond bij terugkeer naar Pakistan een risico op vervolging te riskeren. Verzoeker voegt hiervoor informatie uit Wikipedia toe en haalt aan dat op basis van de algemeen beschikbare informatie het duidelijk is dat Lashkar-e-Tayab, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, wel degelijk een extremistische organisatie is

dewelke, gesteund door de Pakistaanse overheid, tracht in volledig Zuidoost Azië een Islamitische staat te vestigen. Verzoeker wijst erop dat het hoofdkwartier van deze organisatie gevestigd is in de hoofdstad van de provincie waar hij vandaan komt. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS aanhaalt in haar beslissing gaat het niet om een lokaal conflict, maar om een regionaal conflict. Bijgevolg is er dan ook een gegronde vrees voor verzoeker om vervolgd te worden door Lashkar-e-Tayab en/of de Pakistaanse overheid.

4.1.1. Verzoeker gaat uit van een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt beweerd dat Lashkar-e-Tayab geen extremistische organisatie zou zijn, maar wordt wel volkomen terecht vastgesteld dat allerminst geloofwaardig is dat verzoeker het slachtoffer van een gedwongen inlijving en brainwashing door Lashkar-e-Tayab is geweest. Verzoekers bewering dat deze organisatie zich als doelstelling gesteld heeft een Islamitische staat te willen vestigen in volledig Zuidoost-Azië, betekent nog altijd niet dat de conflicten het lokale niveau zouden overstijgen. Integendeel uit de door verzoeker aangebrachte informatie blijkt dat Lashkar-e-Tayab voornamelijk militaire activiteiten uitvoeren in de Kashmir en Jammu regio en in andere delen van India. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar vervolging door de Pakistaanse overheid, vindt dergelijke bewering geen enkele grond in verzoekers eerdere verklaringen (vragenlijst DVZ, vragen 5 en 8) a, gehoorverslag p. 3 en 12) en wordt deze in het verzoekschrift evenmin gesteund door concrete en objectieve elementen.

4.1.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn regio van herkomst sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in verzoekers regio van herkomst. Daarenboven wijst de bestreden beslissing er volkomen terecht op dat verzoekers vrees voor deze extremistische beweging ongeloofwaardig is en dat hij evenmin afkomstig is uit de getroffen grensregio tussen Afghanistan en Pakistan.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK